

WILLIAM VOLTZ

Ledová past

Perry Rhodan 168

Přeložil Jaroslav Kuťák

Toto je příběh poručíka Dona Kilmachthomase. Zároveň je to příběh stanice číslo 1 na Eastside a bojového křižníku TRISTAN, stejně jako mužů, kteří na jeho palubě vykonávali službu. Kdyby člověk pátral v bezpočtu svazků Encyklopedie lidstva po jménu Kilmachthomas, pak by je přes veškerou námahu nenašel. Objevil by sice například popis TRISTANU a ESS-1, v Encyklopedii je i záznam o jisté odvážné akci, ale jména v něm nejsou, pokud nepočítáme taková, jako jména známých mužů Melbara Kasoma, Mose Hakry a Joea Nomerse.

Když poručík Don Kilmachthomas dorazil na palubu TRISTANU, nemohl tušit, že bude žít už jenom několik dní. Zemřel 7. června 2327. Jeho tělo je však dodnes pravděpodobně v takovém stavu, že by nezasvěcený pozorovatel mohl pojmout domněnku, že Kilmachthomas pouze upadl do stavu bezvědomí. Poručík Don Kilmachthomas leží pod ledovým příkrovem o síle šesti set metrů. Jeho tmavomodré oči mají mírně překvapený výraz. V obou dlaních svírá termopaprskomety.

Kilmachthomas nebyl jediným mužem, který zemřel při pokusu navázat spojení s tajemnou soustavou Gataseranů. Ovšem zvlášť jeho osud nabral mimořádně tragickou podobu. Akce, při které Kilmachthomas zemřel, byla jeho první. Pootevřenýma očima sledoval seržant Wallaby snahy mladého muže, který před sebou po nástupní rampě tlačil těžký a příliš velký kufr. Wallaby byl ramenatý muž s hranatou tváří a šedivými vlasy na spáncích. Považoval se za citlivého, inteligentního, zdrženlivého, vzdělaného a zkušeného. Ničím z toho však nebyl.

Jeho jediná přednost spočívala v tom, že dokázal kontrolovat nakládání lodi, rychle zorganizovat chybějící záležitosti a rvát na podřízené. Když mladík s kufrem urazil zhruba polovinu vzdálenosti, Wallaby si posunul služební Čapku do týla a vrazil si ruce v bok.

Mladík se na něj usmál v naději, že Wallaby sejde dolů a pomůže mu. Měl kulatou, otevřenou tvář s temně modrýma očima a dolíčky na bradě. Nebyl příliš velký, zato štíhlý a měl mimořádně silné ruce. Byl oblečen do obyčejné kombinézy, takže Wallaby nemohl tušit, že má před sebou poručíka. Pronikavě se zahleděl na muže s kufrem a odhadoval ho nanejvýš na kadeta. Cítil, jak v něm stoupá pohrdání. Co chtěl tenhle kluk při akci jako tato?

Bohužel v duchu zároveň zkonstatoval, že o těchto věcech nerozhoduje on.

Jediné, co v této souvislosti spadalo do jeho kompetence, byl monstrózní kufr ze žluté kůže, který se zcela vymykal nařízení, že členové posádky smějí přijít na palubu pouze s malým zavazadlem. „Hej!“ vykřikl Wallaby. Zhoupł se na špičkách nohou, protože časem zjistil, že takové pohyby zvyšují jeho autoritu.

Mladík si to však nikterak nebral k srdci.

Odstavil kufr a zamával na Wallabyho.

„Nemohl byste mi s tím pomoci?“ zeptal se přívětivě.

Wallaby zrudl až po uši. Rychle se rozhlížel, jestli se některý ze členů posádky nestal náhodou svědkem tohoto veřejného ponižení jeho osoby. Pak svou zlost namířil se vši energií proti mladému cizinci.

„Vy jste měl k snídani asi chřestýši mlíko, co?“ zařval. „Když už sem přilezete s nadměrněma zavazadlama, pak se laskavě naučte jak se patří chovat k vašemu nadřízenému.“

Příchozí se usmál.

„Jakého nadřízeného myslíte?“ zeptal se.

„Za to půjdete do lochu!“ ujistil ho jedovatým hlasem Wallaby. „Ani jako kadet nesmíte být tak naivní, že nerozeznáte hodnostní označení.“

„Postavte se do pozoru!“ řekl klidně mladík.

Wallaby nechápavě sledoval, jak domnělý kadet sahá do kapsy a vytahuje hodnostní označení poručíka.

„Já..., ehm... Nemohl jsem tušit, pane,“ začal seržant.

„Mé jméno je Kilmacthomas,“ řekl mladík. „Don Kilmacthomas.“

Wallaby zasténal. Tak tohle byl ten Kilmacthomas, na kterého všichni důstojníci na palubě TRISTANU zvědavě čekali.

Byl to on, tohle byla jeho první akce. Ještě nikdy nevstoupil na povrch cizího světa. Pro Wallabyho bylo hádankou, jak je možné, že se takový zelenáč mohl stát důstojníkem. „Jak že to stálo v té

zpráve o Kilmachthomasovi, kterou Wallaby tajně četl ve velínu?
„Poručík má úplné vzdělání a výcvik ohledně chování na ledových planetách, pod i uvnitř ledu, a ukončil je s velkým úspěchem. Jako poradce může být při této akci velmi užitečný...”

Wallaby posměšně zavrčel. Jak by mohl člověk, který nikdy neopustil Zemi, znát něco o ledových planetách? Kilmachthomas byl jedním z typických teoretiků z Akademie.

Ale Wallaby se postavil do pozoru.

„Prosím pana poručíka o odpuštění,” řekl studeně. „Dovolím si vás však upozornit, že omezení ohledně zavazadel platí i pro důstojníky.”

Kilmachthomas se usmál.

„Tento kufr obsahuje soukromé přístroje,” řekl poručík. „Mám povolení, že je smím vzít na palubu, protože patří k mé výbavě. Bez tohoto speciálního vybavení nemohu pracovat.”

„Proč jste je nenechal naložit jako všechny ostatní aparatury, pane?”

„Tyto přístroje jsou velice citlivé. Nemohu je světit automatům.

Buďte opatrný, až tento kufr nyní ponese do mé kajuty.”

„Rozkaz, pane,” zabručel Wallaby.

Záměrně pomalu sestupoval po rampě. Však on tomu zelená-či ukáže! Zašklebil se a popadl držadlo kufru. Ale málem jej nezvedl.

„Co to máte uvnitř, pane? Kamení?” zeptal se.

„Mám vám pomoci?” sarkasticky poznamenal Kilmachthomas.

„Už jsem unesl jiné tíhy,” ujišťoval ho Wallaby a znovu se chopil kufru. Měl co dělat. Postupoval jenom pomalu. Kilmachthomas zvolna kráčel za ním.

Koule z terkonitové oceli, která kroužila kolem druhé planety slunce Lyso, nesla jméno East Šidě Station číslo 1, tedy ESS-1.

Momentálně byla od Sluneční soustavy vzdálena 58 111 světelných let.

Ovšem tato vzdálenost může na palubě vcelku nezajímala. Svou pozornost zaměřili na nejbližší sluneční soustavu.

ESS-1 byla jenom 9 842 světelných let daleko od soustavy slunce Verth.

Soustava slunce Verth byla však domovem Bluesanů.

Velitel ESS-1, Joe Nomers, opustil kajutu hodinu předtím, než měl přijít kontaktní impuls od TRISTANU.

Nomersovi bylo už přes padesát let. Byl to podsaditý svalnatý muž s holou hlavou a tenkými rty. Plukovník vypadal nenápadně a tento

dojem podtrhoval ještě i svou mlčenlivostí.

Nomers beze spěchu kráčet ke kontrolní místnosti. S mírnou nevolí si připomínal, že osmisetmetrová ESS-1 byla zbavena všeho přebytkého strojového zařízení. Na palubě stanice nebyly ani těžké zbraně.

Obří dálkový transmitter akonského druhu, který na stanici uložili, spotřeboval všechno místo. A tak byla stanice ESS-1 spíše vznášející se transmitterovou stanicí ve vesmíru, než kosmickou lodí. Protože byl Nomers velitelem vesmírných lodí, bytostně cítil se svou posádkou, která se nedokázala vyrovnat se situací.

Planeta, kolem které ESS-1 kroužila, nesla vlastní jméno Driez.

Ledový svět nadprůměrné velikosti, beze stop života a civilizace.

Malé rudé slunce bylo příliš slabé na to, aby ohřálo obě planety této soustavy.

Možná, uvažoval Nomers, že tam dole, hluboko pod ledem, budou stopy nějaké dávno zaniklé civilizace, stopy, které by podaly svědectví o inteligentním obyvatelstvu.

Nomers vstoupil do velínu ESS-1. Ve stejném okamžiku pocítil, jak na něj přechází napětí posádky. Bylo to jako by přestoupil práh mezi dvěma prostory s naprosto odlišnými atmosférami. Dlouhodobá zkušenost probudila v Nomersovi zvláštní cit pro změny v lidském chování. I ze sebemenších reakcí kohokoliv kolem sebe dokázal poznat jeho momentální náladu.

Nomers se podíval na panoramatickou obrazovku. ESS-1 momentálně letěla nad denní stranou planety Driez, takže bylo vcelku dobře vidět na její povrch.

Plukovník se mlčky rozhlížel. Jeho pohled putoval od jednoho muže ke druhému. Zamyšleně přešel k velicímu panelu. Seděl tam poručík Nashville, mladý temperamentní důstojník, pravý opak Nomerse.

„Můžete jít na snídani, poručíku," tiše řekl Nomers a poklepal Nashvillovi na rameno.

„Díky, pane," řekl Nashville. Vstal a uvolnil křeslo plukovníkovi. Uvědomoval si, že během přijetí kontaktu s TRISTANEM chce stanici řídit osobně Nomers.

Nomers usedl do křesla, které se okamžitě přizpůsobilo jeho tělu. Dobře věděl, že v blízkosti není žádný ze členů posádky, a proto si dovolil hluboké povzdechnutí. Podle jeho osobního názoru byla ESS-1 součástí pekelné akce. Měla sice tu výhodu, že nebude muset zasahovat přímo do událostí, jenomže to strategicky uvažujícího

muže jakým byl Nomers nikterak neuklidňovalo.

Plukovník posuzoval celý plán z hlediska jeho náročnosti. Slabým bodem v něm byl křižník TRISTAN. Ne snad proto, že by tato loď byla špatná či nemoderní, nebo že by její posádka nebyla schopná - úkol, který křižník dostal, vypadal v Nomersových očích prostě neproveditelně.

TRISTAN totiž měl podle plánu proniknout přímo do srdce druhého impéria - do Verthu!

Nomers to porovnával s tím, jak mizivé by byly šance, pokud by nějaká cizí loď chtěla proniknout do Sluneční soustavy na Pluto. To bylo prakticky vyloučeno.

A nyní měl křižník TRISTAN provést něco podobně nemožného.

Perry Rhodan, který tento plán vypracoval osobně, byl ochoten riskovat několik stovek lodí a ztratit je při manévru, který by odlákal pozornost při pronikání TRISTANU do soustavy.

Příliš vysoká cena, pomyslel si plukovník Joe Nomers.

Před třemi měsíci zahájily rychlé průzkumné křižníky činnost, při které měly být přesně stanoveny galaktické souřadnice obřího slunce Verth. Data, která k tomu muži měli k dispozici, byla chabá.

Především se museli opřít o výsledky, které přivezl major Torav Drohner a jeho muži z akce křižníku KOPENHAGEN.

Ovšem nyní odborníci nejenomže zjistili, kde leží mateřská soustava Gataseranů, vědělo se i to, že slunce Verth má čtrnáct planet, z nichž ta pátá, Gatas, je zároveň mateřskou planetou Bluesanů.

Průměr Gatasu dosahoval 14 221 kilometrů. Žilo na něm čtrnáct miliard obyvatel, planeta byla zoufale přelidněná. I tohle byl jeden ze zásadních důvodů neuvěřitelně silných expanzních snah těchto bytostí.

Perry Rhodan už dávno zjistil, že navázat mírové kontakty s Bluesany je nemožné. Tito cizinci nenáviděli každého, kdo nepatřil k nim. To se nejzřetelněji projevovalo v bezohledném vyhlazování bývalých koloniálních národů nově objevených civilizací.

S Bluesany mohl vyjednávat zase jenom Bluesan!

Toto lapidární konstatování Rhodana přimělo, aby hledal nové cesty, jak se o protivníkově dozvědět víc.

Během prvních červnových dnů roku 2327 se První Administrátor zdržoval na palubě vlajkové lodi flotily ERIC MANOLI. Společně s dalšími třemi tisíci lodí letěl ERIC MANOLI k sousední soustavě slunce Verth.

Velitel Kors Dantur, Epsaleran a jeden z nejlepších pilotů flotily, se sám sebe v duchu už několikrát ptal, proč je Perry Rhodan najednou tak zamlklý. Administrátor seděl ve velínu ponořen do vlastních myšlenek.

Kromě Rhodana tam byli ještě Reginald Bull a Regat Waynt, akonský specialista. A pochopitelně obvyklá posádka.

Rhodanovo mlčení nikomu nevadilo, snad až na Reginalda Bulla.

„Vsadím se, že přemejšlíš, jak tuhle akci na poslední chvíli odvolat,“ poznamenal Bully. „Vidím to na tobě, aniž bych měl telepatický schopnosti myšoba.“

„Ušetři si zbytečné starosti, tlouštíku,“ odpověděl Rhodan klidně.

„Starosti? Nemám si dělat starosti?“ žasl nad tím Bully. „Každý člověk má přece právo na starosti, když si je chce dělat. A já teď chci. Kromě toho bych ti chtěl navrhnout, abychom se pokusili navázat kontakt přes hnutí odporu mezi Bluesanama...“

Rhodan sraštil čelo.

„To už jsme praktikovali,“ řekl. „Je přece nesmyslné, abychom v tomto směru dělali další chyby. Hnutí odporu je stejně nepřístupné jako samotní Gataserané. Pokud se chceme dozvědět něco důležitého o impériu Bluesanů, pak se musíme snažit sami.“

„Hlavou proti zdi,“ namítl Bully.

„Znám lidi, u kterých by ztráta hlavy nebyla příliš velkou ztrátou,“ poznamenal Rhodan. „Ale nemohu tvrdit, že by tato akce nebyla nebezpečná.“

Rhodan se zašklebil, Dantur se zachichotal a Waynt se usmál.

„Tři tisíce lodí umožní speciálním manévrem přistání TRISTA-NU na čtrnácté planetě slunce Verth,“ připomínal Reginald Bull. „Chceš vrhnout do ohně tři tisíce lodí, aby vyvolaly trochu zmatku?“

„Trošku?“ -zavrtěl hlavou Rhodan. „Nikoli, tlouštíku, musíme Bluesany přimět, aby věřili, že jsme zahájili rozsáhlou akci. Veškerá jejich pozornost se musí soustředit na sousední soustavu. TRISTAN pak, doufejme, nepozorovaně pronikne na Ledový svět.

Předpokladem akce je, že TRISTAN vybuduje šest set metrů pod povrchem podzemní soustavu kavem. Tak bude výsadek dokonale chráněn proti optickému zaměření.“

„Při takový myšlence mě až mrazí,“ přiznal Bully.

Rhodan se usmál. Stejně jako ESS-1, měl i TRISTAN na palubě velkotransmitter akonské konstrukce. Jakmile by se veliteli Mosu Hakruovi podařilo proniknout s lodí pod led nejvzdálenější planety

slunce Verth, mohl být transmitter využíván.

Největší riziko představoval právě tento transmitter. Jak jej tam dostat? Ale všichni si toto riziko uvědomovali. Bylo značné.

„Odložte ho na postel, příteli," řekl Kimacthomas úpějícímu Wallaby. „Opatrně, prosím."

Seržant zamumlal pár nadávek, ale poslechl. Tvář měl rudou vztekem a námahou.

Don se rozhlédl po kajutě.

„Trochu málo místa, že?"

„Kajuty mužstva jsou ještě menší," zavrčel Wallaby. „Plukovník Hakru se spokojuje s podobnou kajutou jako máte vy, pane."

„Můžete jít, seržante," řekl poručík.

Wallaby se nespokojeně obrátil. Chtěl přihlížet, až bude Kilmacthomas vybalovat kufr. Pochyboval totiž, že by důstojník přinesl na palubu pouze přístroje.

Zabouchl za sebou dveře a zůstal stát. Rychle se rozhlížel po chodbě. Nikde nikdo. Nervózně polkl. Pak se sklonil, aby se podíval klíčovou dírkou. Díval se přímo na lůžko.

Kilmacthomas se posadil vedle kufru na postel. Tvářil se spokojeně. Otevřel kufr.

Když seržant spatřil, co je uvnitř, spadla mu brada. Kilmacthomas nepřinesl do kajuty ani jeden přístroj. V tom kufru, který on, pitomec seržant Wallaby, táhl přes půlku lodi, se nacházel bezpočet lahviček s nejrůznějšími barevnými etiketami.

A V těchto lahvičkách — o tom Wallaby ani vteřinu nezapochyboval - nemohlo být nic jiného než alkohol.

Poručík Don Kilmacthomas propašoval na palubu TRISTANU alkoholické nápoje. A Wallaby na to přišel.

A ještě ke všemu toto podezřelé zavazadlo osobně přinesl.

Seržant v duchu zaklel. Ten mladík se mu teď určitě ještě ke všemu směje. Wallaby se rychle napřímil. Odcházel po chodbě a přemýšlel, co s tím udělá. Cestou k nákladovému prostoru narazil na seržanta Lessinka.

Wallaby si odkašlal. Lessinkem to trhlo a podíval se na něj. Když ho spatřil, vstal a marně čekal na kázání, které od seržanta nyní zákonitě muselo přijít.

Ale Wallaby zůstal kupodivu naprosto klidný.

„Rád bych dostal jednu informaci, Dane."

„Jistě, seržante," přispěchal s odpovědí Lessink. „O co jde?"

„Ty máš přece pod palcem všechny listiny věcí, které byly dnes naloženy na TRISTAN, že?“

„Ano, seržo.“

„Výborně, Dane! Tak se teď podívej, jestli jsi dostal přístroje a vybavení jistého poručíka Dona Kilmacthomase.“

Lessink se slabě pousmál. „Tak to se nemusím ani dívat, seržante. Víím přesně, že ten kluk za mnou přišel a požádal mě, abych s jeho přístroji zacházel obzvlášť opatrně. Leží to támhle naproti.“

Ukázal přes chodbu do skladu.

Wallaby poděkoval a zmizel v šachtě. Spěchal do velínu.

Přesně jak doufal, narazil tam na plukovníka Mose Hakrua. Wallaby se postavil do pozoru.

„Co se děje, seržante?“ zeptal se plukovník.

„Jde o jednoho nového důstojníka, pane,“ řekl seržant ztěžka.

„Chovám jistě podezření.“

„Ven s tím, Wallaby!“ vyzval ho Hakru. „Nemám čas na hlouposti.“

„Na palubě je několik tuctů lahví alkoholických nápojů, pane,“ poznamenal Wallaby. „Náhodou jsem je..., ehm..., viděl, jak jsou rozbalovány.“

„A kdo je rozbaloval?“ zeptal se Hakru.

„Poručík Kilmacthomase, pane,“ vyhrkl Wallaby. „Ve své kajutě.“

„Kilmacthomase je nový důstojník,“ připomínal si Hakru. „Tedy dobrá, Wallaby! Podíváme se, jestli se vaše obvinění zakládá na pravdě. Pokud máte pravdu, poručík bude okamžitě vykázán z paluby.“

Wallaby spokojeně přitakal. Tentokrát už ten těžký kufr po rampě nepotáhne.

Přímo před poručíkovou kajutou se seržant Wallaby zastavil.

„Tady bydlí, pane,“ řekl Hakruovi.

„Zaklepejte!“ přikázal plukovník.

Wallaby sice považoval velitelovu zdrženlivost vůči pašerákovi alkoholu za přehnanou, ale zaklepal.

„Pojďte dál!“ ozval se zevnitř mladý hlas.

Seržant by si nejraději radostí zamnul ruce. Otevřel.

„Pozor!“ vykřikl, „Vstupuje velitel!“

„Nechť toho, seržante!“ nazlobeně poznamenal Hakru a vstoupil. Kilmacthomase byl oblečen do Červeného županu. Trošku zaskočeně, ale se zájmem se díval na plukovníka.

„My už se známe, pane,“ řekl Hakruovi. „Ohlásil bych se vám hned,

jakmile by byl zahájen oficiální countdown."

Hakru se zastavil uprostřed kajuty. „Takže krátce a stručně, poručíku! Seržant Wallaby vás obvinil z pašeráctví alkoholu. Na palubu lodi, která se nachází krátce před důležitou akcí!"

Poručík se na okamžik přestal tvářit přívětivě. Najednou nevypadal zdaleka tak mladě jako před chvílí. Ovšem pak se znovu usmál.

„Takže vy jste špehoval, seržo," konstatoval věčně,

Wallaby zvedl obočí. „Myslíte si, že mě můžete urážet?"

Kilmacthomas pokrčil rameny a vytáhl zpoza postele žlutý kožený kufr. Otevřel jej a Hakru se zahleděl na velký počet lahviček, o kterých ho informoval Wallaby.

„Zjistěte, zda je uvnitř alkohol," přikázal plukovník rozrušenému Wallabymu.

„S potěšením, pane," přispěchal seržant s odpovědí. Tímto způsobem si mohl zadarmo a bez konfliktu s nadřízenými doprát dobrý lok.

Kilmacthomas vytáhl jednu z lahviček a podal ji Wallabymu.

„Vezměte si tohle," doporučoval.

Wallaby však jeho ruku odstrčil.

„Vybírá si sám," zavrčel. „V tomhle máte určitě jenom šťávu."

Sáhl pro jinou láhev, otevřel ji a přičichl k ní. Pak se zašklebil.

„Co se děje, seržante?" netrpělivě se vyptával Hakru. „Je to alkohol, nebo není?"

„Je to alkohol, pane," zašeptal Wallaby, zatímco mu na čele vyvstal pot. Přiložil lahvičku k ústům a napil se.

Kilmacthomas se zájmem přihlížel. Wallaby přidušeně vykřikl a poručík mu musel vzít láhev z rukou dřív, než upadl. Seržant byl najednou bílý jako křída a kolena se mu podlomila.

„Co se děje, seržante?" zeptal se znovu Hakru.

„Jed!" úpěl Wallaby. „Je to nějaký jed."

„To jsou různé reagenční látky pro analýzu ledu, pane," vysvětloval Kilmacthomas. „Každá z těchto lahviček je velice cenná, a kromě toho i nebezpečná. Proto jsem dal přednost tomu, abych je umístil ve své kajutě."

„Je to nebezpečný?" hlesl Wallaby zděšeně. „Zemřu?"

„Myslím, že ne," odpověděl měkce Kilmacthomas. „Láhev, kterou jsem vám chtěl předat, by vám způsobila pouze vypadání všech vlasů a chlupů. Teď dostanete vyrážku, která vás na týden připoutá na lůžko. Váš vlastní bratr by vás" v takovém stavu nepoznal. Ale po čase se to dá samo do pořádku."

Wallaby skryl tvář do dlaní. Hakru potlačoval úsměv. „Odejděte, seržante!" přikázal Wallabymu.

Seržant okamžitě poslechl.

Když osaměli, Hakru se zamyšleně podíval na mladého důstojníka.

„Tohle je opravdu vaše první akce, poručíku?" zeptal se po chvíli.

„Ano, pane," odpověděl Kilmacthomas.

Hakru se zahleděl na jeho červený župan. „Tohle tady nebudete nosit."

„Ano, pane."

Plukovník se obrátil, že půjde pryč, ale ve dveřích se ještě jednou otočil. Usmíval se.

„Myslím, že spolu budeme dobře vycházet, poručíku," řekl.

„Ano, pane," odpověděl poručík Don Kilmacthomas. Zašklebil se na plukovníka s odzbrojující přívětivostí.

„Máme vysílání z vlajkové lodi!" zvolal Mowegan, šéfspojař ESS-1 a podával plukovníku Joemu Nomersovi lístek, na kterém bylo rozšířováno došlé hlášení.

Nomers přelétl hlášení rychlým pohledem. Říkalo se v něm, že svazek flotily v čele s ERICEM MANOLIM dospěl k výchozímu bodu, ze kterého měla být řízena operace.

TRISTAN mohl vyrazit.

Jakmile loď s transmitemerem přiletí do soustavy Verth, tři tisíce lodí imperiální flotily budou muset podniknout krkolomný útok proti soustavě, kterou obsadili Bluesané. Bylo pochopitelné, že základny v bezprostřední blízkosti své soustavy budou považovat za velice důležité.

Na tom Rhodan založil svůj plán. Zatímco se Gataserané budou plně zaměstnávat nalétávajícími loděmi Impéria, TRISTAN se měl pokusit o přistání na nejnehostinnější ze všech planet Verthu.

Rhodan nyní přivedl svazek flotily na místo, odkud měl být odstartován zdánlivý útok.

Nomers se podíval na palubní hodiny. Pokud by všechno proběhlo podle předpokladů, za dvacet minut by se měl TRISTAN objevit v blízkosti ESS-1.

Pak by mezi ním a domovinou Bluesanů leželo ještě 9 842 světelných let.

V jistém slova smyslu byl Nomers vděčný, že nepatří k oněm mužům, kteří museli pod led. Snad to bylo skutečně relativně málo nebezpečné, jak tvrdili vědci, ale určitě to nebyl dobrý pocit, když

člověk nad sebou netušil nic než smrtící chlad.

O několik minut později se poručík Nashville vrátil do velí-nu. Nomers přihlížel, jak se obézní důstojník šikovně protlačil mezi pulty.

„Snídaně ukončena, pane," hlásil Nomersovi. „Podíval jsem se i k transmitteru. Technici tvrdí, že je všechno v pořádku. I Akonané-, kteří vám byli přiděleni, jsou spokojeni. Říkají, že teď už musíme jenom postavit přijímací stanici, a pak že můžeme transmitterem poslat všechno, co projde."

„V pořádku," řekl Nomers.

„Já těm Akonanům stejně pořád nevěřím," zamyšleně poznamenal Nashville. „Co by se stalo, kdyby mezi nimi byl sabotér?"

Nomers si přejel rukou přes holou lebku.

„Vaše nedůvěra vůči Akonanům je patrně vymezena pouze ve směru k mužským příslušníkům této civilizace," poznamenal tise.

Nashville se začervenal. „To jsem si mohl myslet; že vám o té historce někdo poví."

„Teď máte příležitost získat svou majorskou hodnost zpátky, poručíku," dodal Nomers.

„Já tu ženu miloval," zamumlal Nashville. „Nemohl jsem tušit, že mě pouze využívala k získání informací ohledně flotily, které měly zůstat pro Akonany utajeny."

„Jste důstojník," řekl Nomers. „Jednoho dne budete muset konečně začít s tím, že své pocity podřídíte rozumu. Vaše vlastnosti jsou vysoce hodnoceny, proto jste tady dostal novou šanci. Za normálních okolností bych vám o těchto věcech neměl nic říkat, aleje lepší, když budete vědět na čem jste."

„Díky, pane," řekl Nashville.

Během své dlouholeté práce ve flotile Nomers poznal mnoho důstojníků. Nashville určitě nepatřil mezi ty nejhorší.

„Mánie zaměření, pane!" zvolal šéf kontroly Benton. „K soustavě se blíží neznámý létající objekt."

To musel být křížník TRISTAN!

Nomers cítil, jak z něj napětí padá. Konečně se něco dělo. Čas vyčkávání pominul.

„Požadujte rozpoznávací signál!" rozkázal.

O několik minut později navázaly ESS-1 a TRISTAN spojový kontakt.

Nomers lodi hlásil, že Rhodan se třemi tisíci loděmi je připraven.

Vše zatím probíhalo podle plánu. Ani TRISTAN nehlásil žádné mimořádné okolnosti a události.

V okamžiku, kdy TRISTAN přerušil rozhovor s ESS-1, se loď nacházela ještě přesně 9 842 světelných let daleko od srdce Druhého impéria.

Od této chvíle se však tato vzdálenost začala rychle zkracovat.

Zlomyslný člověk by mohl zmást jakéhokoli vědce tím, že by po něm požadoval, aby prokázal existenci vesmírné lodi během lineárního letu. Takový vědec by tím dostal neřešitelný úkol, ledaže by se nacházel přímo na palubě zmíněné lodi.

Žádná loď, nacházející se v librační zóně při lineárním letu, v dané chvíli neexistovala, každopádně přinejmenším pro pozorovatele uvnitř normálního Einsteinova prostoru.

Loď, nacházející se uprostřed lineárního letu, se prakticky zdržuje v samo vy tvořeném médiu, v prostoru, který není ovlivnitelný ani naším prostorem, ani nadřizenými dimenzemi. Při vytvoření takzvaného poloprostoru využívá mocná pohonná síla moderního Kalupova konvertoru labilitu mezi normálním prostorem a nadřazeným hyperprostorem.

Takže už skutečnost, že se TRISTAN nacházel v lineárním letu k sluneční soustavě Bluesanů, chránila křížník před předčasným odhalením.

Poručík Don Kilmachthomas právě seděl nad šachovnicí a hrál proti druhému důstojníkovi TRISTANU, poručíku Zangovi, když reproduktor interkomu zahvízdal a ozval se hlas plukovníka Mose Hakrua.

„Všichni důstojníci okamžitě do velínu!“ rozkázal Hakru. „Budeme se vynořovat z lineárního prostoru.“

Zang lehce postrčil krále, aby upadl.

„Jsem sice mistr paluby,“ zavrčel, „ale proti vám vypadám jako začátečník.“

Kilmachthomas vstal a posbíral figurky do krabice. „Docela vám to jde. Když budete pilně trénovat, za několik let proti mně možná uhrájete remízu.“

Zang se zašklebil a zapnul si kombinézu. Kilmachthomas schoval šachovnici do skříně.

„Jdeme,“ řekl.

Oba poručíci vyšli ven na chodbu. TRISTAN měl v průměru pět set metrů. Byl sice lépe vyzbrojen než ESS-1, ovšem nikdo na palubě by

se neopovažoval tvrdit, že by křižník obstál v boji proti soustředěnému útoku více lodí.

Posádka si plně uvědomovala, že se porušením hranic impéria Bluesanů vystavuje smrtelnému nebezpečí. Perry Rhodan proto povolal na palubu TRISTANU muže, kteří neměli rodiny a děti. Když Zang a Kilmacthomas vstoupili do velínu, byli tam už shromáždění všichni důstojníci. Plukovník Hakru uvolnil pilotní křeslo šéfpilotu Nortrukovi.

„Vrátíme se do normálního prostoru jenom na několik okamžiků, protože nebezpečí odhalení je příliš velké. Během této doby odvysíláme krátký impuls pro ERICA MANOLIHO. Perry Rhodan potom zahájí zdánlivý útok proti sousední soustavě.“ Hakru si odkašlal. „Nemůžeme tušit, jak dlouho se šéf udrží, ale abychom zabránili větším ztrátám, musíme si po odvysílání impulsu pospíšet, abychom byli co nejdříve na čtrnácté planetě slunce Verth a dobře se tam zamaskovali.“

„Mám otázku, pane!“ zvolal major Lasalle, první důstojník lodi.

„Nemůžeme trvale zůstat v lineárním letu, dokud nedorazíme na ledový svět a nepřistaneme tam. Už během přibližovacího manévru k planetě musíme vyplout z ochrany poloprostoru.“

„To je pravda,“ přikývl Hakru. „V pravidelných odstupech se budeme vracet do normálního vesmíru. Během přistání můžeme jenom doufat, že útočící svazek flotily Bluesanů bude natolik překvapený a zmatený, že se o vnější planetu soustavy nebude starat.“

Šéfpilot Nortruk zvolal ze svého místa: „Lod' padá zpátky do normálního prostoru, pane!“

„Vesmírné zaměření,“ ozval se Hakru.

Rozzářily se monitory, zaměřovači přístroje se automaticky zapínaly.

„Zaměření běží, pane!“

„Lod' v normálním prostoru!“ oznamoval Nortruk.

Oči shromážděných mužů se zaostřily na monitory. Bylo jim řečeno, že narazí na loď. Také jim bylo řečeno, že jich bude hodně.

Ale nikdo jim neřekl, že počet zaměřených cizích těles bude tak veliký, že se pro jednoho muže stane nemožné, aby je všechny spočítal. Tady mohl pomoci pouze počítač.

„Krátký impuls pro vlajkovou loď!“ přikázal Hakru.

„Impuls vyslán!“ oznámil spojař od hyperkomu.

Hakru se obrátil. Zvedl obě paže, jako by chtěl promluvit, ale jeho

pohyb vypadal téměř bezmocně.

TRISTAN stále větší rychlostí prolamoval librační zónu.

Major Lasalle promluvil jako první.

„Pane, je to mnohem horší, než jsme čekali.“

„Ano,“ řekl rozvážně Hakru. „Vesmírný provoz mezi jednotlivými soustavami je velmi silný. Vypadá to skoro tak, jako by se plodnost Bluesanů přenesla i na jejich vesmírné lodě.“

Nikdo se nezasmál. Muži se v myšlenkách zabývali jedinou otázkou: jak to udělat, aby TRISTAN prolétl tak velkým počtem lodí nepozorován?

Přicházela první vyhodnocení počítače. Data uváděla, že zde existují vesmírné stanice nadprůměrné velikosti. Určitě sloužily k zásobování lodí a k jejich ochraně. Pravděpodobně disponovaly zaměřovacími přístroji, které hlídaly prostor.

„Musíme se vrátit,“ řekl Zang. Vyslovil to, co trápilo téměř všechny ostatní.

„Poručík Zang má pravdu, pane,“ přidal se major Lasalle. „Tady v životě nepřistaneme.“

„Jste všichni stejného názoru?“ zeptal se Hakru.

„Ne!“ ozval se pevný hlas.

Důstojníci se ohlíželi na poručíka Kilmachthomase.

„Jaký je váš názor, poručíku?“ zeptal se plukovník.

Kilmachthomas se usmál, jako by stál na stupínku před učitelem a ne tváří v tvář smrti.

„I když budeme předpokládat, že Bluesané mají mnoho lodí, nemůže být jejich počet tak velký, jak si momentálně myslíme. Řekl bych, že tu mezi jednotlivými soustavami mají přesně stanovené letové koridory, po kterých se pohybují celé flotily. Měli jsme smůlu, že jsme se vynořili v nějakém takovém koridoru. S jistotou můžeme předpokládat, že to nebude všude stejné.“

„Kde berete tu svou jistotu, poručíku?“ zeptal se major Lasalle.

„Pokud vím, nemáte žádné praktické zkušenosti s vesmírnými lety.“ Kilmachthomas si jeho posměchu nevšímal. Tvářil se nadále přívětivě.

„Dějiny popisují dostatek precedenčních případů, které prokazují, že se i zkušení muži mohou mýlit.“

„To by stačilo, pánové!“ řekl Hakru a zastavil ostrou diskusi, která se teprve rozbíhala. „TRISTAN má jenom jeden jediný cíl: soustavu modrého obřího slunce Verth!“

Tři tisíce vesmírných lodí se vyřítily z poloprostoru směrem k malé sluneční soustavě. V čele formace letěla patnáctisetmetrová koule ERIC MANOU.

Jenom tři planety měly něco ze slunce, ke kterému lodě mířily. Ty tři zbývající od něj byly příliš daleko. Bluesané na nich ani nezřídili základny.

Dva malé diskovité čluny bez molkexového pancíře podnikly odvážný pokus o zastavení flotily. Rhodanovi se přičilo vrhnout se proti nim s takovou přesilou, ale Bluesané museli uvěřit, že mu jde o všechno. Určitě už odeslali varovné vysílání.

„Nezničte je úplně,“ přikázal svým mužům ve zbraňové centrále.

„Dejte jim šanci uniknout.“

Během několika vteřin se diskovité lodě proměnily ve vraky. Jak Rhodan správně odhadl, snažily se pak ze všech zbývajících sil uprchnout.

Rhodan vyslal první vlnu bojových lodí proti pozemním stanicím. Neutrinová torpéda svištěla vesmírem a muži u ovládacích panelů je naváděli na neobydlená místa. Uvnitř malé soustavy propuklo peklo. Lodě odpalovaly veškerou svou zbraňovou silou těžké kalibry na prakticky nedůležité cíle. Hlavní pozornost mužů se však soustředovala na zaměřovači přístroje.

Rhodan, Bull a Dantur v napjatém očekávání vzhlíželi k monitorům. Prohlédnou Bluesané jejich strategické triky?

Uplynulo půl hodiny, než jedna z Rhodanových strážních lodí ohlásila poplach.

Rhodan se napřímil.

„Už jsou tady,“ řekl.

Plukovník Mos Hakru cítil, jak se za něj někdo postavil. Když se ohlédl, spatřil mladickou tvář poručíka Kilmac Thomase. V první chvíli se Hakru zlobil.

„To se pořád usmíváte, poručíku?“ zeptal se.

„Většinou ano, pane,“ přiznal Kilmac Thomas. Jedna z jeho dlouhých paží ukázala na monitory. „Je to téměř zázrak. Člověk by řekl, že už to snad ani nedokážeme.“

Hakruova zloba pominula. Kilmac Thomas měl pravdu - byl to zázrak, že k téhle planetě vůbec doletěli. Čtrnáctý svět slunce Verth, téměř 6 000 kilometrů v průměru, ledová koule ne větší než Pluto, se ukazovala na monitorech TRISTANU, který se už chystal k přistání. Šéfpilot Nortruk obsluhoval ovládací zařízení. V případě

TRISTANU nebylo těžké samotné přistání, nýbrž plánovaný pokus dostat loď co možná nehlouběji pod led, Výkonné termopaprskomety měly za úkol roztavit ledovou krustu, aby do ní TRISTAN mohl vlétnout. Rozpuštěný led pak měl nad lodí opět zamrznout. Tak vypadal plán.

Kilmacthomas sledoval kraj pod sebou se smíšenými pocity.

Teoreticky toho o ledových světech věděl hodně, ale přece jen byl rozdíl, jestli sedí za psacím stolem, anebo je přímo v akci.

Kilmacthomas byl rád, že Hakru je velitelem, který nestrpí žádné nejasnosti. Uměl své muže vést. Ani major Lasalle se ve svých myšlenkách nedal svádět k egoistickým úvahám. První důstojník chtěl pouze zabránit nekontrolovatelným rizikům.

TRISTAN klesal přímo nad rovníkem. Zaměřovači přístroje nehlásily žádnou nepřátelskou loď nablízku. Mos Hakru to připisoval Rhodanovu právě probíhajícímu simulovanému útoku. Gataserané byli patrně velmi zmatení. Pozemšťané museli rychle využít čas, který měli k dispozici, protože dříve nebo později jejich protivníci určitě odhadnou, co se děje.

Nortruk klidným hlasem oznamoval snižující se výšku.

Kilmacthomas putoval pohledem po monitorech zaměření. Počítal, že na ně zákonitě každou chvíli někdo zaútočí.

Nortruk zkušeně přistál a hlásil přistání veliteli.

„Jsme na místě, pane.“

Hakru se pohnul. Bleskově se přesvědčil, že loď přistála v ledové prasklině. Všude kolem TRISTANU se nacházel jenom led. Modré slunce Verth bylo daleko.

Kilmacthomas se zamračil. Nyní se měli ponořit do ledového hrobu, ze kterého možná nebude návratu.

„Termopaprskomety odpálit!“ rozkázal Hakru, když se ještě jednou přesvědčil, že v blízkosti planety nejsou neznámé lodě..

„Lod' klesá, pane,“ hlásil po chvíli Nortruk. Očividně to byl muž bez nervů.

Kilmacthomas vzhledl ke šlachovitému, černovlasému pilotovi.

Nortruk vypadal jako průměrný chlapík, ale průměrný v žádném případě nebyl.

Cizokrajné jméno - Nortruk - říkal si v duchu Kilmacthomas. Kdo asi mohli být jeho předkové?

„Sto metrů, pane!“ zvolal Nortruk.

TRISTAN stále klesal.

„Nakloň patnáct stupňů!" chraplavě oznamoval Lasalle.

Nortruk jen přikývl a vyrovnával klesající loď.

„Osm stupňů," s úlevou řekl Lasalle a Kilmacthomas si oddechl.

„Dvě stě metrů," oznamoval Nortruk. A za okamžik už byli o sto metrů hlouběji.

Kilmacthomas musel potlačovat intenzivní myšlenky, že by byl raději někde zcela jinde. Necítil přímo strach, jen jakousi nevoli.

Ruce mu vzrušením zvlhly. Plukovník Hakru se musel cítit podobně.

„Silné zvýšení teploty v sedmém obvodu, pane," hlásil Lasalle, který celou dobou nespouštěl oči z přístrojů.

Hakru a důstojníci na sebe tázavě pohlédli.

„Začínáme se smažit ve vlastní šťávě, pane," suše konstatoval Nortruk.

Hakru se musel rychle rozhodnout. Aby byli úplně v bezpečí, museli klesnout ještě nejméně o sto metrů níž. Ale loď byla momentálně silně ohrožena.

„Proboha> pane, měli bychom zastavit," zaúpěl Lasalle.

Hakru si řekl o současné údaje. Horko už dosahovalo téměř kritické hranice, přestože fungovala všechna zařízení, která měla udržovat teplotu v rozumných mezích.

„Termopaprskomet v sektoru sedm vypnout," rozkázal Hakru. .

Nortruk se prudce ohlédl.

„Ale to nás otočí, pane!"

„Hloubka?" zeptal se Hakru.

„Čtyři sta padesát, pane."

Kilmacthomas se přistihl, jak rukama svírá karetní stolek. Muži si krátce oddechli.

„Teplota klesá, pane. Nakloň šedesát stupňů."

„Termopaprskomet znovu zapnout," přikázal Hakru.

Nortruk řekl: „Pět set metrů, pane."

Při náklonu téměř dvaceti stupňů TRISTAN dosáhl hloubky 570 metrů. Pak dal Hakru vypnout všechny paprskometry. Teplota rapidně klesala.

Nortruk vstal. „Já už bych to neopakoval, pane. Já už ne."

„Rozumím vám, poručíku Nortruku," odpověděl Hakru.

Pilot se obrátil a ztuhlými kroky odcházel. Kilmacthomas věřil, že pocítí úlevu, až dosednou.

Ale nic takového se nestalo.

Jistě - dostali loď půl kilometru hluboko pod led.

Kilmacthomas však tušil, že se jedná pouze, o začátek. Nemělo smysl počítat lodě Gataseranů, které ze všech směrů pronikaly do soustavy. Během chvilky se flotila Spojeného Impéria ocitla tváří v tvář přesile. Většina bluesanských lodí byla vybavena molkexovým pláštěm, takže tyto lodě byly prakticky nezničitelné. Jedinou předností lodí Pozemšťanů byla jejich obratnost a pohyblivost. Zrychlení kulovitých lodí bylo podstatně lepší než u diskovitých.

Plukovník Kors Dantur řídil odvážné manévry ERICA MA-NOLIHO. Rhodan sledoval boj na monitorech. Důstojníkům ve velínu nezbývalo nic jiného, než soustředit svou pozornost na protivníkovy lodě, které nebyly chráněny molkexovou vrstvou. Rhodan se obrátil na Akonanan Waynta.

„Tak, a teď máte příležitost podívat se na ty lodě," řekl. „Sice si nemyslím, že se toho o molkexu dozvíte víc, ale pokusit se můžete."

„Jistě," řekl Regat Waynt.

Pozemská flotila zaznamenala první ztráty. Část trosečníků se podařilo zachránit. Rhodan si začínal uvědomovat, že se jeho situace rapidně zhoršuje.

Ale signál TRISTANU, na který čekal a který by potvrzoval zdařilé přistání, stále ještě nepřicházel. Rhodan se podíval na hodinky.

Mohli jen doufat, že v soustavě Verth proběhne všechno podle plánu..

Křižník ERIC MANOLI se prodral silným svazkem nepřátelských lodí a rozséval zkázu a smrt. V bezprostřední blízkosti explodovala jedna z pozemských lodí. Rhodan zatnul zuby. Mělo tohle všechno smysl? A proč se mu nehlásil TRISTAN?

„Začíná to pro nás bejt vážný," poznamenal Bully, který stál vedle Rhodana. „Navrhuju, abysme se rychle stáhli."

Perry Rhodan krátce pohlédl na palubní hodiny. Musel ještě Mosu Hakruovi a zbývající posádce TRISTANU dát šanci.

„Deset minut se udržíme beze ztrát," odpověděl. „Nemyslel jsem si, že náš útok proti bezvýznamné planetě vyvolá tak silný odpor protivníka."

Kors Dantur nasměroval vlnkovou loď do blízkosti ohrožených lodí. Ochranné štíty patnáctisetmetrové lodi se zachvěly, když proti nim zaútočili hned čtyři protivníci najednou.

Dantur šikovně uhnul z nebezpečné zóny.

Rhodan byl ve spojení se všemi loděmi. Vydal rozkaz, aby se

postupně odpoutávaly od protivníka.

„Zatím se do lineárního prostoru nestanujeme!“ nařizoval. „Musí to vypadat, že se nám odtud nechce!“

Uplynulo dalších osm minut a TRISTAN se konečně ohlásil smluveným krátkým signálem. Bully spokojeně zabručel a Rhodan s úlevou vydal rozkaz ke všeobecnému ústupu z pozic.

Lodě svazků flotily zrychlovaly a pronikaly do bezpečí poloprostoru. Bluesané naráželi na prázdnotu. Jejich lodě zlobně poletovaly prostorem a pátraly o útočnících. Ovšem kulovité lodě se ztratily stejně rychle jako přiletěly.

Dvě hodiny po zdařilém průniku pod led se poručíku Donu Kil-macthomasovi podařilo dostat se pomocí gravitačního vrtáku zpět na povrch planety. Kil-macthomas řídil práce speciálního stroje z velkého vstupu lodi. Nyní měli k dispozici čtyřmetrový kanál, kterým mohli posílat roztavený led na povrch ledové krusty. Kdyby to bylo nutné, mohli tímto kanálem i vystoupat sami.

Potom začal Kil-macthomas s pomocníky systematicky odstraňovat led bezprostředně kolem TRISTANU. Utvářeli síť chodeb a ledových jeskyní, ve kterých by mohli rozbít tábor specialisté, kteří sem dorazí pomocí transmitteru.

Kil-macthomas neustále odebíral vzorky ledu a nosil je do laboratoře, aby je tam studoval. Když už si byl jist, že toho ví dost, ohlásil se u plukovníka Hakrua.

„Zatím bude nutné chodit jeskyněmi ve skafandrech,“ hlásil Kil-macthomas. „I když do nich napumpujeme kyslík, budeme muset chvíli čekat. Objevil jsem značná množství jedovatých plynů, které vznikly během tavení ledu.“

„Ohlásím to na ESS-1,“ řekl Hakru. „Ať se ti noví lidé řádně vystrojí.“

Než mohl Kil-macthomas pokračovat, ozvalo se poplašné zařízení.

„Někdo na nás útočí,“ vyhrkl Hakru.

„Ne, pane,“ odporoval Kil-macthomas, zatímco sahal po skafandru.

„Dovolil jsem si přepnout hlavní poplašné zařízení pro naše účely. Tento signál přichází od Mastersona, který právě řídí moje práce v ledu. Asi se něco stalo. Musím za ním, pane.“

„Jdu s vámi,“ prohlásil Hakru.

Hned venku na chodbě narazili na skupinku vydešených mužů.

„Šachta, ve které pracoval Masterson, se zřítíla, pane!“

„Zřítíla se?“ zasmušile opakoval Kil-macthomas. „To se musíte

mýlit... Kdo obsluhoval odpalovací zařízení?"

„Seržant Wallaby."

Kilmacthomas přikývl a přidal do kroku. Za několik desítek vteřin stál u zařízení, které tavilo led. Krátce pohlédl na ovládací panel a ostře vyjel na Wallabyho: „Kdo vám dal příkaz vypnout odzařovač?" Wallaby znervózněl. Cítil, že se na něj hrne pohroma, a nevěděl, jak před ní uhnout.

Ukázal palcem za sebe. „Všiml jsem si, že něco není v pořádku, pane. Přístroje ukazovaly, že se zbavujeme mnohem menšího množství roztavené vody než normálně. Ukazatele nakonec klesly úplně na nulu. Tak jsem to pro jistotu vypnul..."

Kilmacthomas se zamračil a řekl: „Jestli nám okamžitě neřeknete pravdu, seržante, postarám se, abyste se dostal před soud pro sabotáž a dvanáctinásobnou vraždu."

„No tak," přidal se plukovník. „Mluvte, Wallaby!"

„Masterson mi vysílačkou sdělil, že chce krátkou přestávku," začal seržant, ale hlas se mu třásl strachy. „Tak jsem si myslel, že by asi bylo lepší to zařízení na chvíli vypnout a šetřit.-."

„Dál!" naléhal Kilmacthomas.

„Po chvíli se Masterson zase ozval a ptal se, proč mu tak špatně odtéká roztavená voda. Takže jsem zařízení zase zapnul, ale nefungovalo."

Poručík Kilmacthomas zhluboka vzdychl.

„Musíme zachránit Mastersona," řekl Hakru. „Co teď, poručíku? Vy jste expert."

„Těch pár minut, během kterých zařízení nepracovalo, stačilo, aby se kanál na povrchu zatavil. Roztavená voda rychle utvořila tvrdou krustu. Když pak Masterson znovu začal roztápět led pomocí paprskometů, voda za ním zamrzala, protože neměla kam odtéci."

„Proboha!" zaúpěl Hakru. „Wallaby, jestli se těm chlapům něco stalo, nechám vás vysadit na povrch planety bez skafandru, pitomče!"

Seržant suše polkl, ale neopovažoval se nic říkat.

„Co teď?" zeptal se Hakru. „Žijí ti muži ještě?"

„Pokud včas vypnuli paprskomety, snad ještě ano," odpověděl Kilmacthomas. „Ovšem protože se nám už nehlásí... Nevím."

„Wallaby, rychle sežehňte termopaprskomety. Budeme Mastersonovu skupinu hledat!" nařídil Hakru.

Seržant byl rád, že může zmizet.

„Musíme s tím ještě počkat, pane," namítl Kilmacthomas. „Hlavně se musí propálit kanál." . „Tady ale jde o lidské životy!"

Kilmacthomas řekl: „Pane, mám zkušenosti s ledem. Nemyslete si, že bych zaváhal, kdyby bylo nutné rychle zachraňovat lidi. Ale jenom bychom je ohrožovali, pokud bychom nejdříve neumožnili odtok vody."

„Dobrá," rezignoval Hakru. „Převezměte velení záchranné akce."

„Díky, pane," přikývl Kilmacthomas, nechal přinést a aktivovat gravitační vrták a počkal, dokud se nedostal nahoru na povrch planety. Pak přikázal zapnout odsávací zařízení.

Sotva se tak stalo, už svíral v ruce paprskomet.

„Honem!" řekl. „Můžeme se na to vrhnout. Vytáhneme Mastersona."

Dva technici se rovněž vybavili paprskometry a pronikli do šachty, ve které uvízla Mastersonova skupina. Brzy narazili na ledovou bariéru. Pustili se do práce, ale poručík přitom přikazoval, aby muži pracovali opatrně a vyhnuli se tak případným zraněním těch, kteří přežili.

Zanedlouho se v ledu utvořila díra.

„Stát!" přikázal Kilmacthomas.

Poslal své muže o pár kroků zpět a nechal vypnout paprskometry. Pak do ledu opatrně vyřízl větší otvor, aby se do něj mohl podívat.

Váhavě se k otvoru blížil.

Masterson a jedenáct dalších mužů leželi na dně malé jeskyně. Část jich měla nohy a ruce pevně zamrzlé v ledu. Kilmacthomas pochopil, že to žádný z nich nepřežil.

Otřeseně se obrátil k Hakruovi.

„Jsou tam?" zeptal se plukovník.

„Jsou... Mrtví..."

Smrtí dvanácti mužů se na posádku TRISTANU snesla zkáza.

Plukovník Hakru přikázal ponechat deset mrtvých v ledovém hrobě.

Přečetl několik vět z bible a pak jeskyni zatavil.

Celá tato událost vyvolala mezi členy posádky hluboké deprese.

Několik mužů požadovalo, aby byl Wallaby postaven před vojenský soud, ale Hakru to odmítal.

„Pokračujeme v práci," přikázal. „Až sem dorazí specialisté z transmitteru, nálada se zlepší."

Lasalle a Kilmacthomas sdíleli plukovníkův názor. Poručík řídil

práce v šachtě osobně. Po několika dalších hodinách znovu přišel na palubu TRISTANU.

„Dobrá, plukovníku, takže nyní máme osmnáct spojených chodeb s pěti hlavními jeskyněmi. To by mělo stačit.“

„Trochu si odpočiňte, Kilmacthomasi,“ řekl Hakru. „Hlavní část práce máme za sebou. Nyní bude informována ESS-1. Během následující hodiny bychom tu mohli mít prvního ze specialistů.“

Poprvé po dlouhých hodinách práce se Kilmacthomas usmál. Přesto se však cítil hrozně. Vstal.

„Půjdu do své kajuty,“ řekl Hakruovi. „Najdete mě tam.“

Opustil velín. Na hlavní chodbě narazil na Nortruka, který se na něj rozpačitě usmál. Kilmacthomase napadlo, že pilota vlastně od průniku pod led neviděl.

„Myslím, že si se mnou pohrály nervy,“ řekl černovlasý muž.

„Promluvím si o tom s plukovníkem a nabídnu mu demisi. Je tu i dost jiné práce.“

„Jste dobrý pilot,“ namítl poručík. „Hakru se vás nevzdá.“

Nortruk se slabě pousmál a šel dál. Kilmacthomas se za ním zamyšleně díval.

Když otevřel dveře do kajuty, seděl u stolku za šachovnicí poručík Zang. „Pěšec E2 na E4,“ hlásil svůj první tah.

„Proč tak konvenčně?“ zeptal se poručík.

Velký hlavní prostor akonského transmiteru na stanici ESS-1 se podobal vojenskému táboru, když tam plukovník Joe Nomers společně s poručíkem Nashvillem dorazil. Přicházeli z velínu. Před několika minutami se Nomers od Rhodana dozvěděl, že TRISTAN dorazil k cíli. Administrátor odvolal svou flotilu z oblasti Druhého impéria.

Na palubu ESS-1 neustále přilétali další a další specialisté. Každý měl s sebou výstroj. Netrvalo dlouho a ESS-1 byla zoufale přeplněna. Dorazil i Melbar Kasom, jeden z nejznámějších expertů USO. I on se chystal prostřednictvím transmiteru do soustavy Verth. K TRISTANU se měly dostat i moderní vesmírné stíhačky.

Rhodanův plán předpokládal, že lidé s jejich pomocí proniknou hlouběji do soustavy. S pomocí malých transmiterů a mutantů se nakonec mělo podařit vylodění několika agentů na Gatasu.

Nashville se rozhlížel po transmitterském prostoru a podrbl si nos.

„Myslím, že budeme muset dát pozor, aby nám nikdo nešlápl na palec, pane,“ řekl sarkasticky.

Nomers se zašklebil.

„Posádka TRISTANU vytvořila pod ledem jeskyně," oznamoval agentům. „Tam může být uloženo všechno, co s sebou vezmete." Pokračovali v obchůzce. Transmitter byl připraven. Stačil krátký signál z TRISTANU a mohli zahájit přepravu.

„Bluesané se nebudou stačit divit," triumfálně poznamenal Nashville.

V tom se však mylil...

Plukovník Mos Hakru přihlížel, jak první muži vycházejí z brány transmitteru a zdravili ho. Posádka TRISTANU přijímala výstroj a výzbroj, určenou k uložení, v jeskyních.

Vše probíhalo lépe než čekali. Vypadalo to, jako by specialisté nikdy nedělali nic jiného, než přesuny pomocí transmitteru.

Netrvalo ani hodinu a paluba TRISTANU byla plná lidí. Většinou to byli Pozemšťané, ale Hakru občas objevil tváře, které prokazovaly, že dotyčný bude patrně mimozemšťan.

Pak se objevil ospalý Kilmacthomas.

„Helou, poručíku," kývl plukovník.

„Díky, pane," odpověděl mladík. „Postarejte se, aby nikdo z nich nešel ven bez skafandru."

„Už jsem vydal odpovídající instrukce," uklidňoval ho Hakru.

„Musíme zvětšit ten kanál, -aby odtud mohly startovat vesmírné čluny."

„Mám s tím začít hned?"

„Počkejte, dokud nedorazí ostatní, abychom si navzájem ne-
překáželi," řekl Hakru. „Trochu trpělivosti."

Kilmacthomas se usmál. Pozoroval příchozí vědce.

„Doufejme, že jsou na tom psychicky lépe než my," podotkl.

Krátce pohlédl na Hakrua a zmizel. Zatímco transmitter pracoval, chtěl se zabývat gravitačním vrtákem. Jeho úkolem bylo starat se o led. Bylo chybou, že si dělá starosti o ostatní. Pokrčil rameny a oblékl si skafandr.

Vyskočil z výstupu lodi. Seržant Lessink seděl unaveně u odsávačky. Kilmacthomas na něj zamával.

„Brzy budeme mít práci, seržante," zavolal helmovou vysílačkou. Lessink se zasmušil.

„Právě jsem se chtěl zeptat, kdy už mě konečně někdo vystřídá, pane."

Ta bytost byla z estetického pohledu krásná. Měla štíhlé tělo, krátké

nohy a chodidla se sedmi prsty. Vlastně se podobala vzpřímenému medvědovi, ale měla mnohem gracióznější tělo, obratné a pružné pohyby. Nebylo na ní nic těžkopádného a ani diskovitá hlava na tenkém krku o délce dvaceti centimetrů nevypadala ošklivě. Přesto pohled na ni probouzel v člověku nepřátelské pocity. Kvůli očím.

Bytost měla čtyři - dvě vpředu a dvě vzadu na kraji diskovité hlavy. Oči nebyly kulaté nýbrž elipsoidní, a pupily byly chráněné jako u kočky.

Bytost se nedokázala smát, neprojevovala ani žádné další pocity. Byl to Bluesan.

Velel velké bojové diskovité lodi s molkexovou ochrannou vrstvou. Jeho jméno se dalo jen stěží převést do nějakého pozemského jazyka, ale dalo by se říct, že znělo asi jako „Leclerc“.

Velitel Leclerc se účastnil útoku proti nepřátelskému svazku lodí. Leclerc necítil nic, co by se podobalo lidské nenávisti. Ale zlobil se. Začínal totiž nejasně tušit, že cizincům nejde o dobytí té ubohé planety. Museli poznat, že na ní najdou jenom bezvýznamné základny.

Takže musel existovat nějaký jiný důvod, proč zaútočili.

Leclerc měřil 1,92 metru, což byla i na Gataserana neobvyklá výška. Díval se přes hlavy členů posádky. Byli neklidní. Leclerc odhadoval, že protivník zaútočil nejméně třemi tisíci loděmi. Žádná civilizace, která dokázala létat nadsvětelnou rychlostí vesmírem, nemohla být tak hloupá, aby soustředila takovou velkou vojenskou sílu na tak malém prostoru.

Ledaže by tím chtěli odlákat pozornost.

Anebo se jednalo o test, který měl prověřit sílu Gataseranů.

Alespoň tedy zjistili, že na molkex nestačí.

Je to nějaké jiné impérium, říkal si velitel. Přinejmenším stejně velké jako naše vlastní. Dříve nebo později dojde k boji, protože gataseranská říše stále silněji expandovala. Potřebovala prostor. Obě říše se pravděpodobně přiblížily.

Leclercova téměř lidská mentalita znala pojem míru jenom jako abstraktum, jako stav, který lze v nejlepším případě využít, nikoli však udržovat.

Proto přemýšlel v souvislosti s cizinci na válku. Ani na vteřinu nepomyslel, že by cizinci mohli mít v úmyslu něco jiného.

Národ Gataseranů se rychle rozmnožoval a potřeboval nový životní

prostor. U těch cizinců tomu nemohlo být jinak, říkal si Leclerc. Leclerc vstal a prošel velínem. Díky čtyřem očím měl přehled o celé místnosti. Gataseran se nikdy nemusel ohlížet, když chtěl vidět, co se děje za ním.

Takže když se ozvaly zaměřovači přístroje, hned viděl všechny signálky. Na okamžik strnul a pak pochopil, že se děje něco mimořádného. Zároveň však viděl, že nablízku není žádná loď.

Ale viděl i něco dalšího.

Něco, co ho vyděsilo: molkexový pancíř jeho lodi se rozvlnil, jako by se chtěl uvolnit.

Kilmacthomas byl natolik zaměstnán gravitační vrtací soupravou, že přeslechl cvaknutí v helmové vysílačce. Teprve když zazněl Hakruův hlas, zareagoval.

„Všichni důstojníci okamžitě do velínu!“ přikazoval plukovník. Kilmacthomas zamával na Lessinka, aby pokračoval, a pak spěchal kolem komanda, které vykládalo stůhačku. Proklouzl do vstupu na loď a za okamžik stál ve velínu. Přítomní vypadali rozrušeně.

Propracoval se k Zangovi a zašeptal: „Co se stalo?“

„Rhodan volal,“ tiše odvětil Zang. „Máme návštěvu.“

„Šéf?“ podivil se Kilmacthomas. „Ale proč...?“

Hakruův hlas ho přerušil.

„Očividně se jedná o loď Bluesanů,“ říkal plukovník. „Protože se nachází v přímém letu sem k nám, existuje pouze jediné vysvětlení: že nás zaměřili.“

Kilmacthomas suše polkl. Tak to tedy bylo. Hakru mluvil dál, ale poručík ho neposlouchal. Horečně přemýšlel, co se stane, jestli Bluesané napadnou jejich základnu.

Ze spojové centrály se vyřítil spojař a podával Hakruovi další zprávu.

Plukovník na ni krátce pohlédl a pak se podíval na přítomné.

„Teď už není pochyb, že nás našli,“ přiznával. „Pozorování z paluby ERICA MANOLIHO potvrzují, že k nám letí další loď protivníka.“ Kilmacthomas pocítil hořkost.

„Domnívám se, že zaměřili pětidimenzionální otřesy prostoru, vyvolané transmitterem,“ mínil Hakru. „Teď nám zbývá jenom útek transmitterem zpátky na ESS-1. TRISTAN se samodestruje.“

Kilmacthomas musel myslet na chodby a jeskyně, které tam venku stvořil. Musel myslet na drahocenné přístroje, které tu bude tím pádem muset nechat.

„Pane!“ zvolal.

„Poručíku?“

„Prosím o svolení, abych směl s.padesáti dobrovolníky vyklidit jeskyně.“

„Dobrá, poručíku,“ souhlasil Hakru. „Ale pospěšte si.“

Kilmacthomas brzy našel pomocníky. Byl mezi nimi i Melbar Kasom. Hakru nastavil samodestrukční automatiku a poslal první skupinu mužů transmitterem do bezpečí na ESS-1.

Náhle na povrch planety dopadly první bomby. Led se rozechvěl, jako by to bylo obří tělo, které dosud jenom spalo. Lodí zavly poplašné sirény.

Ve výpusti stál poručík Kilmacthomas a oblékal si skafandr.

„Poručíku Kilmacthomasi!“ ozval se ve sluchátkách plukovníkův hlas.

„Ano, pane?“

„Máte hodinu čas. Pak to tady vybuchne.“

„V pořádku, pane,“ zamračeně opáčil poručík a pak spatřil mezi dobrovolníky seržanta Wallabyho: „Co vy tady, seržante? Myslel jsem, že máte domácí vězení?“

„Plukovník mi dal svolení, pane. Myslím, že mám hodně co napravovat.“

Reginald Bull praštil pěsti do stolu.

„Marnost,“ skřípal zuby. „Všecko je to marnost nad marnost.“

Ještě jednou se pokusili odlákat pozornost Bluesanů od soustavy slunce Verth. Ovšem tentokrát už Gataserané nenaletěli. Nadále se soustředovali proti jedné z planet své vlastní soustavy.

„Najdeme jiný způsob,“ ujišťoval ho Rhodan a obrátil se na Akonana Waynta. „Jak mohli TRISTANA objevit?“

„Transmitter. Asi transmitter. . . Zřejmě mají přístroje, které zaměří transmitter ...“

Kors Dantur seděl před ovládacím panelem a mračil se.

„To znamená, že už nikde tady nebudeme moci použít žádný další transmitter, protože jinak by nás vždycky objevili. . .“

Druhé impérium bylo tvrdým oříškem.

Leclerc pocítil úlevu, když zjistil, že i přes nevysvětlitelné zavinění molkex zůstal. Ochránný plášť nebyl zničen a ani neodpadl. Přesto se vývoj zdál být zneklidňující.

Rychlé pokusy o zaměření prokázaly, že energetický vývoj, který způsobil změny v molkexu, přicházel od nejvzdálenější planety

soustavy Verth.

Najednou Leclerc jasně věděl, proč cizinci zahájili zdánlivý manévr. Na té planetě se musely odehrávat zajímavé věci.

Vydal rozkazy.

Skupinka vetřelců na Verthu nemohla být velká - to znamenalo, že bude slabá. Gataseranský velitel si uvědomil, že tam možná budou moci někoho zajmout, aby se dozvěděli víc o té cizí civilizaci.

Brzy našli místo, na kterém cizinci přistáli. Pečlivá měření prokázala, že se zahrabali do ledu. První obrázky ukazovaly trychtýř pod úrovní okolního ledu. Nemohl být přírodního druhu.

Pod ním se skrýval nepřítel.

„Támhle se vracejí," řekl poručík Nashville. Plukovník Joe Nomers nic nenamítal. Pozorně sledoval, jak z transmiteru vycházejí muži.

Jeden z nich přišel až k němu a zasalutoval.

„Major Lasalle, pane!" řekl. „Jsem první důstojník TRISTANU.

Mám pro vás zprávu od plukovníka Hakrua."

„Kde je plukovník, majore?" zeptal se Nomers.

„Čeká na jednotku dobrovolníků, která zachraňuje cenné vybavení.

Máte mít transmitter aktivovaný, dokud TRISTAN nevybuchne."

„Dobrá, majore. Najděte sobě a svým mužům volné prostory stanice. Rhodan sem poslal flotilu, která si vás vyzvedne."

Lasalle pozdravil a šel.

Nashville se za ním zamyšleně díval. „Na palubě TRISTANU je očividně pár šílenců, kteří si neváží vlastního života."

Transmitter běžel.

„Chybí padesát mužů, majore," oznamoval Nomers Lasallovi. „Jak dlouho jim bude trvat než přijdou?"

Lasalle se podíval na hodinky.

„TRISTAN vybuchne za dvacet minut," vysvětloval. „Pokud do té doby nepřijdou, nezachrání se. Ale oni přijdou..."

O dvacet minut později se v oblouku transmiteru stanice podivně zamihotal vzduch. Nomers poznal hrozbu a dal transmitter vypnout.

Nashville po jeho boku zbledl jako stěna.

„Pane..., vysílací stanice asi vybuchla."

^ A ^

Poručík Kilmacthomas pronikal v cele dobrovolníků do největší jeskyně. Odborníci z USO tu vybudovali tábor. Nanosili sem drahé přístroje a speciální výbavu. Nebylo nutné říkat, co je třeba naložit. Každý si naložil na záda, kolik unesl. Kilmacthomas viděl

obrovitého Melbara Kasoma, který plnil úkoly několika mužů.

Vtom kdosi varovně vykřikl. Kilmacthomas nadskočil. Stál na opačném konci jeskyně. Viděl jak muži odhazují balíky a prchají. Pak objevil důvod.

Východ z jeskyně se prolamoval a tříštil. V ledu se vytvořila metr silná trhlina. Neustávající exploze bomb narušovaly strukturu ledu. Kilmacthomas očekával, že lavina v mžiku zasype celou jeskyni. To by znamenalo jejich jistý konec, protože sesuvu ledových mas by neodolaly ani speciální skafandry.

Náhle však exploze na povrchu ustaly.

Rázem bylo po otřesech.

Kilmacthomas si oddechl.

„Pozor!“ volal do helmové vysílačky. „Tady Kilmacthomasova skupina. Voláme TRISTAN. Je ještě někdo na palubě, kdo by nás mohl slyšet?“

Pozorně naslouchal, až uslyšel plukovníkův hlas.

„Zatraceně, Kilmacthomasí! Co se stalo? TRISTAN se naklonil na bok. Byly to těžké otřesy!“

Kilmacthomas se snažil mluvit klidně a věcně.

„Uvázli jsme, pane. Chodba, která vede k lodi, se zřítila. A každou chvíli mohou přijít další sesuvy ledu.“

Jako na potvrzení jeho slov se přímo nad ním utvořila další široká prasklina. Ale strop jeskyně zatím ještě držel.

„TRISTAN vybuchne za dvacet minut,“ řekl rozrušený Hakru.

„Myslím, že lodě Bluesanů právě přistávají. Začnou to tu prohledávat. Určitě najdou podzemní jeskyně.“

„Jste na palubě sám?“ zeptal se Kilmacthomas.

„Všichni kromě mne už odešli na ESS-1.“

„Jděte za nimi, pane,“ požadoval Kilmacthomas. „Tady už nám nepomůžete.“

„Ať se propadnu, jestli něco takového udělám,“ vrčel Hakru. „Vy zatracený zelenáci mě nebudete poučovat. Vezmu si paprskomet a uvolním vám cestu k lodi.“

„To ne, plukovníku!“ odporoval Kilmacthomas. „I my tady máme paprskometry, ale nesmíme je použít, aby se nezřítil strop. Jsme v pasti!“

„Ale ano, udělám to,“ řekl plukovník. „Opatřím si paprskomet. Máme jich tu dost...“

„Ale nemáte čas! Než stačíte odpálit první dávku, TRISTAN vybuchne!"

„Prostě to aspoň zkusím," vysvětloval Hakru.

Kilmacthomas zavrtěl hlavou a informoval své muže. Pak navrhl, že vyrazí plukovníkovi naproti. I on tasil paprskomet a opatrně, kousek po kousku, uvolňoval ledovou bariéru chodby.

Brzy stáli po kolena ve vodě. Bylo tam kluzko, pořád někdo padal.

Celý svůj život se poručík Kilmacthomas zabýval studiem ledu.

Věděl toho o něm víc než kdokoliv jiný. Dalo by se říci, že ledem žil. A teď to vypadalo, že v něm i zemře.

Deset minut předtím, než měla počítačová automatika zničit TRISTAN, vyskočil plukovník Hakru z lodi. V ruce svíral paprskomet.

„Kilmacthomasí, slyšíte mě ještě?" křikl do helmového mikrofonu.

„Všechno v pořádku, pane!" zazněl poručíkův hlas. „Projděte transniterem, dokud máte čas!"

„Už jsem v ledové chodbě. Mohli byste mi jít naproti."

„To už děláme, pane."

Hakru se zarputile pracoval ledovou tříští. Navyklým gestem se podíval na hodinky. Ještě osm minut!

Hakru začínal chápat, že to sám nezvládne. Věděl to celou dobu, ale přesto se snažil. Dál propaloval díru do zřízené chodby.

Ještě čtyři minuty!

V duchu se ptal, jestli přežije explozi TRISTANU. Samotná exploze sloužila pouze jako vyvolání tavicího procesu, který změní loď v neforemnou hroudu spečené oceli. Tento proces však vyprodukuje velké množství tepla. Všude kolem bude tát led. Do šachet vnikne voda.

Ještě dvě minuty!

Hakru se usmál. Na palubě ESS-1 se ho už nedočkají. Doufal jen, že žádného z mužů nenapadne ta hloupost, aby se vrátil a hledal ho.

„Kilmacthomasí?"

„Pane?"

„Exploze za pár vteřin."

Hakru vypnul paprskomet.

„Plukovníku...,“ řekl jenom Kilmacthomas. Pak ještě něco dodal, ale Hakru to už neslyšel.

Během následující vteřiny se ocitl ve stavu beztlíže. Neznámá síla ho nadzvedla a praštila s ním o led. Před očima měl bezpočet temných

skvrn, v uších mu dunělo a hučelo jako by stál pod vodopádem ... A pak ztratil vědomí.

Led pod Kilmacthomasovými nohama praskal. Pak následovala tlaková vlna, která ho vrátila o pár metrů zpátky.

Zvedl hlavu.

Výbuch uvolnil zasypanou chodbu. Jako zázrakem se nepropadla.

Ale nejenom voda a led se naplavily do chodby. U poručíkových nohou ležela temná postava.

Poručík se k ní probojoval a sklonil se nad ní, aby ji otočil na záda.

Jakmile to udělal, Hakru otevřel oči a zašklebil se.

O tři minuty později přišla záplava.

Zaměřovači přístroje jednoznačně ukazovaly, že tajná stanice cizinců musí být přímo pod nimi. Když cizinci nereagovali na bombardování, Leclerc dal zastavit palbu.

Nestaral se o situaci v okolním vesmíru. Věděl, že cizinci prchají. . .

Ted' ho zajímala tato základna. Protivník musel mít nějaký prostředek proti molkexu, anebo podivné chování ochranné vrstvy nějak souviselo s tím, co tam dole dělali.

Představa, že by někdo ve vesmíru objevil zbraň proti molkexu, byla pro každého Gataserana děsivá, protože Bluesané byli na molkexu a jeho zázračných vlastnostech prakticky závislí.

Leclerc navázal spojení s loděmi, které se nacházely v blízkosti.

Požádal je, aby přešly na oběžnou dráhu kolem ledové planety. Jeho vlastní loď tam měla přistát.

A taky přistála. Dosedla v bezpečné vzdálenosti od trychtýře.

Leclerc rozdělil posádku do tří skupin. Jedna zůstala na lodi, druhá se ozbrojila a rozmístila se kolem lodi na stráž. Třetí skupinu vedl samotný Leclerc. I jeho muži měli ochranné skafandry a byli ozbrojeni. Velitel je rozdělil kolem trychtýře. Tušil, že tudy povede cesta pod led.

Brzy ovšem zjistil, že se jedná o zamrzlý otvor v ledu. Tudy patrně pronikla nepřátelská loď. Netrvalo dlouho a jeho muži našli opodál šachtu, kolem které měl led poněkud jinou strukturu než všude jinde.

„Tudy posílali ven vodu z rozpuštěného ledu," vyslovil svou domněnku. „Ale vypadá to, že jejich stroje už nepracují."

Byl to opatrný muž, ale v tomto případě se nebál rizika. Dal sem dopravit dvě antigravové plošiny, na kterých se měli dva vybraní Gataserané snést dolů šachtou.

„Jakmile budete vědět, co se tam děje, hned se vraťte!" přikazoval

Leclerc.

Muži bez reptání nastoupili a vklouzli pod led.

Jen pár vteřin poté se led slabě zachvěl. Leclerc se ihned spojil s velínem, který na základě měření potvrdil jeho domněnku.

„Vyhodili tu svou podzemní stanici do vzduchu," řekl zklamaně a hned si uvědomil, že jeho dvěma průzkumníkům hrozí nebezpečí. Než je však stačil varovat, byli ze šachty venku - na vrcholu fontány, která vystříkla ze šachty. Jejich těla se zmítala mezi troskami antigravů a ledovou tříští.

Na ostatní Leclercovy muže dopadala ledová sprška.

Kilmacthomas pomohl plukovníku Hakruovi na nohy. Tlaková vlna odstranila překážky. Cesta byla volná. Poručík však věděl, že nesmějí opustit jeskyni. Pokud se vůbec nějak mohli zachránit před zaplavením, pak jenom tam.

Hakru se zachvěl.

„V pořádku, poručíku, už jsem zase na nohou."

Kilmacthomas se ho pustil. Jeden z jeho mužů byl zabit kusem ledu, který se na něj zřítil tak, že mu roztrhl ochranný skafandr. Byl na místě mrtev. Tím se počet dobrovolníků snížil na devětačtyřicet.

„Lod' je zničena. Přišli jsme o možnost projít transponderem na stanici ESS-1," řekl Hakru. „Ovšem nějak se odtud dostat musíme."

Kilmacthomas souhlasně přikývl.

„Nejdříve musíme vyčkat na záplavovou vlnu, která docela určitě přijde, pane. Pokud ji přežijeme, můžeme přemýšlet o návratu na povrch."

Hakru přikývl a rozdělil úkoly. U vstupu do jeskyně naskládali co možná nejvíce beden. Než však stačili práci dokončit, přišla očekávaná záplavová vlna.

„Držte se!" zvolal Kilmacthomas.

Voda je živel, který nikdo nezastaví. Probublávala, pěnila, odnášela bedny i kusy ledu, ale nakonec to nebylo tak zlé jak poručík očekával. Znamenalo to, že odsávací zařízení ještě pracuje a že podstatnou část roztavené vody dopravilo na povrch.

Zdálo se, že mají přece jen štěstí v neštěstí.

„Ta ďábelská odsávačka ještě asi pracuje, poručíku," zvolal Hakru.

„Její výrobci by měli dostat medaili!"

„Udělíte ji, až se vrátíme," navrhoval Kilmacthomas. .

„Počkáme, dokud voda neklesne. Pak se uvidí, co dál," navrhoval plukovník.

Ale voda neopadala tak rychle, jak by si přáli. Podstatná část vybavení jeskyně byla zničena nebo poškozena. Nakonec však voda přece jen otekla a muži stáli na lesklém klouzavém ledu. „V jedné z menších jeskyní je hypervysílačka, pane," připomínal poručík. „Ale kdoví, jak dopadla..." „Správně," přikývl Hakru. „Musíme to zkusit." Další poručíkova myšlenka patřila gravitačnímu vrtáku. Pokud

by zůstal funkční, představoval možnost jak se dostat nahoru na povrch planety.

Fontána se propadla, jako by měla sílu jenom na ten jeden silný výstřik. Přesto však z otvoru bez ustání vytékala voda.

Leclerc překonal úlek a zastavil se. Voda už nepředstavovala žádnou hrozbu — jenom ti dva chudáci to nepřežili.

Leclerc se soustředil a intenzívně přemýšlel. Množství vytékající vody klesalo. Dříve nebo později se otvor uvolní a budou moci poslat dolů další antigravitační plošiny. Nevěřil, že by se ta nepříjemnost s fontánou opakovala. Kromě toho se přesvědčil, že jeho muži jsou vyzbrojeni vibračními paprskomety. Pokud to dole někdo přežil, chtěl ho zajmout živého. Taková jedinečná šance ke studiu protivníka se už nemusí opakovat.

Vybral sedmdesát mužů. Jejich skafandry byly ještě dodatečně opatřeny molkexovou vrstvou.

„Jakmile se kanál uvolní, pronikneme dolů," řekl.

Sotva mu voda opadla ke kotníkům, poručík Kilmacthomas začal opatrně tavit ledové kusy nad hlavou. Ostatní mu mlčky přihlíželi.

On tady byl expertem na led.

Kdykoliv se zdálo, že se strop prolomí, na chvíli počkal. Byla to riskantní akce.

Nakonec se mu ale tímto způsobem podařilo uvolnit šachtu tak, aby mohli jeskyni opustit. Roztátá voda zmizela úplně.

„Když budeme mít štěstí, projdeme touto chodbou až ke kanálu," oznamoval Hakru. „Muži musejí vycházet postupně jeden za druhým. A nikdo nesmí použít paprskomet bez mého svolení!"

Poslechli ho. Kosmonauti, agenti a specialisté všeho druhu.

Kilmacthomas měl sucho v krku.

Po chvíli narazil na zával.

„Stát! "přikázal.

„Co se stalo?" zašeptal Hakru. Muži vzadu zneklidněli.

„Ticho!" zvolal Hakru.

„To nic," dodal Kilmachthomas. „Jen pár minut. Pak budeme pokračovat."

Opatrně propálil díru v ledu, dost velkou, aby jí mohl prolézt dospělý muž. Skutečně mu to netrvalo déle než pár minut.

Brzy nato dorazili do velké jeskyně a objevili zbytky, které kdysi bývaly TRISTANEM. Nízké teploty se v tomto případě projevíly jako jejich spojenci, protože rychle zchladily žhavý kov ocelové hroudy.

Muži se mlčky shromažďovali kolem Hakru a Kilmachthomase.

„Tak," řekl poručík spokojeně. „Teď se podíváme, kde máme gravitační vrták, a zjistíme, jestli se dá ještě použít."

„Musíme také myslet na hyperkom," připomínal Hakru. „Považuji za důležité odvěsit zprávu pro ESS-1."

„Nesmíme zapomínat...," začal Kilmachthomas, ale nikdo se už nedozvěděl, co měl na mysli, protože ve vzdálenosti jednoho sta metrů přímo ze vstupu odsávacího kanálu vyplula jakási věc.

Vypadala jako disk a nahoře na ní sedělo šest Bluesanů, kteří mířili zbraněmi na Pozemšťany. Než mohl kdokoliv cokoli říct, z otvoru vyplul další disk.

A další...

Pozemšťané nestačili zareagovat. Už první výstřely z gataseranských zbraní způsobily zkázu. Téměř polovina mužů klesla k ledové podlaze jeskyně dřív, než vůbec stačili vystřelit.

Plukovník Hakru k nim nepatřil. Okamžitě poznal, že Bluesané nezabíjejí, ale že jim jde o zajatce.

„Do chodeb!" křičel. „Musíme odtud vypadnout!"

Rozeběhli se na všechny strany. Nezbylo jim nic jiného, než nechat paralyzované ležet. Bluesané saskakovali z disků a pronásledovali je. Plukovník Hakru se ocitl v čele sedmičlenné skupinky. Konstatoval, že jim zůstaly dva paprskomety. Přikázal mužům, aby se schovali za roh chodby.

„Přijmeme je jaksepattí," zavrčel. „Jakmile se objeví vpředu v šachtě, vypálíme na ně z obou paprskometů."

Hakru se zoufale ptal, kde zůstali ostatní. Momentálně ale nemělo smysl se vyptávat. Muži prchali, proklínali osud a vlastní bezmocnost.

Ale zaujali pozice tak, jak jim plukovník nakázal.

Ve vesmírné válce představovali zajatci totéž co vyhranou bitvu.

Bylo důležité poznat protivníka, dozvědět se o něm víc, poznat

složení jeho těla, jeho psychiku a mentalitu.

Hakru zatnul zuby.

„Kde jsou?“ zeptal se jeden z mužů s paprskometem. „Že by o nás ztratili zájem?“ .

„Jen počkejte,“ temně zamumlal Hakru. „Budou tady dřív, než nám bude milé.“ Plukovník byl rozhodnut, že raději zemře, než aby ho dostali do zajetí.

„Proč radši nevyjdeme ven a nepodíváme se co se tam děje, pane?“-

„Tady se lip ubráníme.“

Hakru si uvědomoval, že je to dost hloupá odpověď, ale žádnou lepší neměl.

„Už jsou tady, pane!“

Od jeskyně se blížili čtyři Bluesané.

„Nechtěje přijít blíž!“ zašeptal Hakru.

Srdce mu bilo až v krku a žaludek se mu zcvrkl do velikosti pěsti. Ti čtyři Gataserané se blížili velmi rychle. Brzy bylo vidět hlavně jejich zbraní. . .

„Pal!“ zvolal plukovník a muži poslechli.

Chodbu rázem zaplavilo světlo z paprskometů. Plukovník přimhouřil oči a když je znovu otevřel, nejdříve ze všeho viděl Gataserany, kteří jako by vystupovali z ohnivé záplavy. Palba z impulzních paprskometů pro ně nepředstavovala žádnou překážku!

„Molkex!“ zvolal jeden z mužů. „Chrání je molkex, pane!“

Hakru cítil v očích slzy bezmoci. Viděl jak se Gataserané blíží a sevřel dlaně do pěstí. Uvědomil si, že jeho muži prchají dál do útrob chodby, ale sám nehodlal padnout do zajetí. Chtěl otevřít helmu, chtěl zemřít. . . Když se však pokusil zvednout ruku, nepodařilo se mu to. Byl jako ochrnutý.

Dostali mě, pomyslel si.

Bluesané k němu přišli, ale nezastavovali se. Jednoduše ho překročili a pokračovali v pronásledování ostatních.

Dostanou nás všechny, řekl si v duchu Hakru.

Osud vehnal poručíka Kilmachthomase zpátky na spečený vrak TRISTANU. Když se snažil ukrýt před Bluesany, proklouzl malým otvorem, který zbyl z hlavní vpusti, a uvnitř hned vypnul světlo, aby na něj nepřišli.

Premýšlel. Věděl, že se musí snažit přežít útok Bluesanů bez úhony, a pak se musí pokusit propracovat do jeskyně s hyperkomem. Chvilu uvažoval, jestli by mohl nějak pomoci omráčeným druhům, ale tuto

myšlenku zavrhl. Bluesanů bylo příliš mnoho. Takový pokus by se rovnal sebevraždě.

Dál do útrob zničené lodi se také neodvažoval, protože tam už nebyly ani chodby ani šachty. Jednak by mohl zabloudit, a pak by se také mohl někam zřítit.

Musel tedy čekat. Nic jiného mu nezbývalo.

A tak poručík Kilmacthomas stál v temném vstupu trosek lodi a přihlížel tragédii. Viděl jak Bluesané vynášejí bezvládné tělo plukovníka Hakrua, viděl ostatní druhy... A najednou měl intuitivně silný pocit, že tento svět už nikdy neopustí. Musel se usmát. Necítil hořkost ani strach. Věděl však, že ještě než zemře, musí splnit jeden úkol.

Snadnost, se kterou se podařilo přemoci protivníka, Leclerca Uvedla v úžas. Počítal se ztrátami, ale molkekoxové pláště vydržely všechno ostřelování. Zdálo se, že cizinci netuší jak proti molkekoxu bojovat. Leclerc rozdělil další své muže do chodeb. Dříve nebo později dostane všechny cizince, kteří se tu zahrabali. Teď už byl klidný. Velitel Leclerc, kterému se jako prvnímu Gataseranovi podařilo získat zajatce . . .

„Už jich tady nemůže být mnoho, pane," řekl jeden z podržiených.

„Řekl bych, že máme všechny."

Leclerc se zatvářil nazlobeně.

„Já tady rozkazuju, kdy se skončí!" řekl přísně a poslal toho muže na další pátrání.

Nesměl udělat chybu. Nesměl cizince podcenit, i když neměli zbraně proti molkekoxu. To vůbec nic neznamenalo. Leclerc se rozhodl, že bude velmi opatrný.

Celou tu dobu však vůbec netušil, že dvě temné oči sledují každý jeho pohyb.

Seržant Wallaby seděl v kabině vesmírného člunu a pozoroval jeskyni. Uvědomoval si, že nemá nijak dobrý úkryt, ale zatím mu stačil.

Od chvíle, kdy se přihlásil k dobrovolníkům, se s ním stala změna. Jako kdyby najednou věděl, kdy a jak předtím chyboval. Najednou věděl, jaký byl. Toto poznání z něj udělalo lepšího člověka. Říkal si, že pokud se odtud někdy dostane, bude toho muset hodně napravovat. . .

Vtom přes kabinu přelétlo světlo.

Opatrně vyhlédl ven.

Bylo jich deset. Postupně se rozdělovali. Dva mířili ke člunu . . .

Bylo zřejmé, že sejdou podívat, jestli je někdo uvnitř.

Wallaby na nic nečekal, odhodil kryt kabiny a namířil na Bluesany paprskomet. Než však stačil vystřelit, omdlel a postupně ztrácel vědomí. . .

Po něm už pod ledem zůstal jenom jeden, poslední svobodný

Pozemšťan: poručík Don Kilmacthomas.

Jeden z cizinců, které Gataserané vytáhli z jeskyně, byl mimořádně veliký. Leclerc se snížil k tomu, aby si ho prohlédl zblízka, protože to byl skutečný obr.

Nemohl vědět, že je to specialista USO Melbar Kasom.

„Všechny jeskyně a chodby prohledány?”

„Ano, pane. Nikde nikdo.”

Ale Leclerc na svém muži viděl, že mu chce ještě něco říct.

„Mluvte!” vyzval ho.

„V jeskyních se povaluje spousta výbavy a zařízení. Navrhuji, abychom se o ty věci postarali.”

„Jistě,” přikývl Leclerc. „Jděte na to. A prohledejte i trosky lodi.”

Kilmacthomas s úlevou sledoval, jak mizí jeden diskovitý člun za druhým. Ovšem jeho naděje, že odletí všichni Bluesané, se nenaplnila.

V podledí zůstalo deset Gataseranů. "Podle jejich nervozity a způsobu, kterým hlídali jeskyni, bylo zřejmé, že to jsou strážé a že sem nejspíš brzy dorazí další Bluesané.

Čtyři ze strážných zmizeli za zbytky TRISTANA. Poručík si dával pozor. Nesměl zapomínat na fakt, že mají čtyři oči a že jim jen tak něco neunikne.

Další Gataseran zmizel z dohledu.

Naskytla se jedinečná příležitost. Poručík musel uběhnout dvě stě metrů, aby se dostal k hyperkomové jeskyni.

Nadechl se, jako stín se odlepil od úkrytu a rozběhl se.

Kilmacthomas v podstatě nevěřil, že se mu podaří proniknout až k jeskyni nepozorovaně. Měl hodně štěstí, protože probíhal mezi kusy ledu, které míjel přískoky, a tak si ho Gataserané opravdu dlouho nevšimli.

Když byl deset metrů od odsávačky, konečně ho objevili.

Zaplavilo ho světlo, ale stačil z něj uskočit za další ledový balvan.

Levá paže dostala plný zásah z vibračního paprskometu. Necítil ji.

Vrhl se k zemi a skulil se stranou. V tom místě byl led tak hladký, že

snadno sklouzl za přístroj.

Blížilo se k němu sedm Gataseranů. Ani se na ně nesnažil střílet, protože věděl, že je to marné.

Jenže pak dostal odvážnou myšlenku. Odjistil paprskomet a zamířil na ledový strop nad hlavami protivníků. Pak zmáčkl spoušť. Led se začal okamžitě tavit a lámat a kusy dopadaly Gataseranům na hlavy. V jejich řadách to vyvolalo zmatek.

Poručík mezitím vyskočil na nohy a znovu utíkal k východu z jeskyně.

Jakmile si Bluesané uvědomili, že nejsou v ohrožení života, obrátili se zpátky k uprchlíkovi, ale ten už byl v sousední jeskyni u hyperkomu.

Doufal, že mu ta chvilka náskoku postačí, ale když se otočil, Gataserané se už blížili chodbou k němu a hyperkom dosud nenaskočil.

Tiše zaklel.

A dostal další zoufalý nápad. Už neměl co ztratit.

Poplach zastihl Leclerca jako šok. Právě si se zájmem prohlížel zajatce.

„Poplach z jeskyně, pane! Muži zezdola hlásí, že tam byl ještě jeden. Schovával se ve vraku lodi.“

Leclerc pohrdavě opáčil: „Jenom jeden?“

„Ano,“ potvrdil muž. „Ale mají s ním problémy. Vypadá to, že má určitý plán. Prý riskoval, aby se dostal do určité jeskyně.“

„Můj skafandr!“ přikázal Leclerc. „A rychle nastartujte jeden antigrav. Osobně přebírám velení. Toho muže musíme dostat dřív, než ten svůj plán naplní.“

O několik minut později stál dole u vraku cizí lodi.

„Co se děje?“ zjišťoval. „Kde je ten cizinec? Zabili jste ho?“

Muži rozpačitě mlčeli. Uvědomovali si, že udělali chybu.

„Tak ven s tím!“ naléhal Leclerc.

„Je tam uvnitř,“ řekl jeden z mužů a ukázal na jednu šachtu.

„Tak ho vyveďte!“ přikázal Leclerc.

„On asi zešílel, veliteli. Nemůžeme se k němu dostat. Je to šílenec!“

„Aleje sám,“ posmíval se Leclerc.

Á pak se dozvěděl, co cizinec udělal.

Kilmacthomas se otočil k chodbě, kterou měli do jeskyně každou chvíli vběhnout Bluesané. Tasil paprskomet a nastavil jej na maximální výkon. Pak zacílil na led nad vstupem a stiskl spoušť.

Vstup se okamžitě sesul. Poručík vítězoslavně zajásal. Zasypal chodbu, ale pokud bude mít smůlu, zhroutí se i jeskyně. Zatím se to však nestalo.

Dříve nebo později se k němu prokopou, ale teď získal čas na hyperkom.

Brzy zjistil, že je v pořádku. Zmáčkl hlavní spínač a čekal.

Zároveň si ale všiml, že se v jeskyni objevila voda. To znamenalo, že se Bluesané k němu snaží dostat. Začal souboj s časem.

Kilmacthomas doufal, že jej vyhraje on.

„Určitě je už mrtvý," řekl jeden z Bluesanů Leclercovi. „Bude ležet zasypán pod ledovou drtí."

Gataseranský velitel však o tom nebyl přesvědčen.

„To se teprve uvidí," řekl. „Propálíme si cestu za ním."

Museli pracovat opatrně, protože tavení ledové drti nebylo jednoduché. Ledové masy se na ně mohly každou chvíli sesypat, ale Leclerc své muže pobízел.

Zanedlouho se otvor v chodbě začal zvětšovat.

„Přestaňte!" rozkázal Leclerc. „Jestli ještě žije, je nebezpečný."

Musíme zjistit, co dělá!"

Leclerc šel napřed. Blížil se k otvoru, ze kterého by se mohl podívat do sousední jeskyně. V následujícím okamžiku kolem něj propuklo peklo.

Díra se nejdříve podobala žhavému oku, pak se rychle zvětšovala a z okrajů odkapávala voda. Jediným pohledem k hyperkomu se Kilmacthomas přesvědčil, že bude muset ještě několik vteřin počkat. Díra mezitím nabrala na velikosti fotbalového míče. Poručík konstatoval, že Bluesané přestali tavit.

Vtom se v otvoru zatmělo a poručík v něm uviděl jedno kočičí oko.

Bylo stejně jako celá hlava chráněno helmou a rychle zmizelo.

Takže teď už věděli, že ještě žije. V otvoru se objevila hlava zbraně. Kilmacthomas se zasmál, uskočit a zároveň vystřelil z paprskometu. Ale zasáhl ho do pravé nohy. V mžiku byla chromá.

Neměl jinou volbu, než znovu střílet na strop chodby. Znovu tam padaly kusy ledu, ale už i ve stropě jeskyně se objevily povážlivé trhliny. Vstup do jeskyně se znovu sesul. Bluesané budou potřebovat několik dalších minut, než se k němu dostanou. >

Kilmacthomas odkulhal k vysílače. S úlevou konstatoval, že je připravena k vysílání.

Posadil se a zmáčkl hlavní tlačítko. Žádný Gataseran ho už nyní

nemohl zastavit.

V té chvíli strop jeskyně povolil. Začaly z něj odpadávat velké kusy a padalo jich čím dál víc. Ale poručík Kilmacthomas si toho nevšímal. Zajímala ho jen vysílačka.

„Zpátky!“ zařval Leclerc.

Srazil se s jedním ze svých mužů a narazil do stěny chodby. Led před nimi praskal a hroutil se.

„Jeskyně se propadá!“ volal jiný muž.

Utíkali o život. Leclerc se ani neohlížel. Cizinec už byl ztracen. Led ho prostě zadusí. V duchu se však obdivoval cizincově odvaze. Dal raději přednost smrti, než zajetí.

„Nejlepší bude, když se vrátíme nahoru na povrch planety,“ rozkázal Leclerc. „Nebo tady nakonec ještě zůstaneme s ním.“

Zanedlouho byl zpátky ve velínu své lodi a vydal rozkaz letět ke Gatasu. Čekali tam na jeho zajatce.

Perry Rhodan se sklonil nad zápis hyperkomového vysílání. Bully mu četl přes rameno. Vysílání potvrzovalo, že se Bluesanům podařilo získat osmačtyřicet zajatců. Byli mezi nimi i plukovník Mos Hakru a Melbar Kasom. Odesílatel hlášení poručík Don Kilmacthomas se domníval, že tito muži budou dopraveni na Gatas, hlavní svět bluesanské říše.

Kilmacthomas sám uvízl v ledové jeskyni a čekal na smrt.

Rhodan zmačkal papír s hlášením a suše řekl: „Kilmacthomasovi už nepomůžeme.“

Bully mlčel.

„Bluesané nyní mají zajatce,“ řekl Rhodan. „Takže budou ve výhodě. Náš pokus o vniknutí do soustavy Verth ztroskotal.“

Kors Dantur si nahlas odkašlal.

„Ty muže odtud musíme dostat, pane.“

Rhodan neprojevoval emoce. Přirozeně, že se museli pokusit dostat zajatce za každou cenu na svobodu. Ale momentálně netušil, jak by to měli udělat.

Bluesané se od této chvíle budou mít na pozoru. Jejich ostražitost se zdvojnásobí. Bylo nepravděpodobné, že by se nějaké lodi Pozemšťanů mohlo podařit nepozorovaně vlétnout do jejich soustavy.

Impérium lidstva utrpělo krutou porážku.

„Však ono nás už něco napadne, starouši,“ prohlásil povzbudivě Bully.

Jeho slova však nezněla přesvědčivě.

Budeme-li v bezpočtu svazků Encyklopedie lidstva pátrat po jménu Kilmacthomas, nenajdeme je tam. Poručík Don Kilmacthomas leží pod ledovým příkrovem v hloubce 600 metrů. Jeho tmavé oči mají mírně užaslý výraz, jako by nechápal, co se kolem něj děje.

Akce, při které Kilmacthomas zemřel, byla jeho první akcí.

A tohle byl jeho příběh...

William Voltz LEDOVÁ PAST
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 168

Ž německého originálu Die Eisfalle,

vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Kuťák. Vydaj jako svou tisící pětistou padesátou devátou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998. • Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Pribík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 9S~6, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.